

Nr. 516/11.09.2014

C TRE

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII,

Asociația Magistrilor din România (AMR), cu sediul în municipiul București, B-dul Regina Elisabeta, nr. 53, sector 5, reprezentat de doamna judecător **Gabriela BALTAG**, în calitate de președinte al Asociației, formulează în temeiul art. 7 alin. (1), (3) și (7) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare,

PLÂNGERE PREALABIL

Asociația Magistrilor din România (AMR) solicită **revocarea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 846 bis din 3 iulie 2014**, potrivit căreia s-a reținut că :

„...1. Judecătorii care, în exerciciul funcției, comit fapte care ar putea avea caracterul unor infracțiuni în orice circumstanțe (de exemplu, acceptarea mită) nu pot beneficia de imunitate față de procesul penal ordinar.

2. Obligația judecătorului de păstrare a secretului deliberării în legătură cu fapta cu privire la care este cercetat penal încetează în momentul în care, în condițiile art. 307 din Codul penal, i se aduce la cunoștință, înainte de prima sa audiere, calitatea de suspect, fapta pentru care este suspectat, încadrarea juridică a acesteia, drepturile procesuale prevăzute la art. 83 din același cod, încheindu-se despre toate acestea un proces-verbal.

3. Judecătorul poate fi audiat ca martor într-un proces al cărui obiect este săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu procesul deliberării.

4. Judec torul fa de care s-a început urm rirea penal pentru s vâr irea unei fapte de corup ie ar trebui s se ab in de la solu ionarea pricinilor cu această natur pân la clarificarea situa iei sale, întrucât se încalc aparenta de impar ialitate i obiectivitate de care orice judec tor este r spunz tor.

5. Principiile independen ei, impar ialit ii i integrit ii judec torului consacr în primul rând obliga ii, astfel c nu pot fi invocate drept justific ri pentru disimularea unei conduite care este ea îns i o amenin are a independen ei i impar ialit ii justi iei i a procesului echitabil, cum este cazul corup iei.

6. Judec torul poate fi audiat cu privire la fapte care vizeaz orice interferen a exterioar procesului cognitiv al deliber rii care pot avea caracter ilicit, dar nu i cu privire la procesul cognitiv propriu-zis al deliber rii....”

AMR este o persoan interesat în sensul prevederilor art. 2 alin. (1) lit. s) din Legea nr. 554/2004. V t marea produs prin actul contestat urmeaz a se aprecia în raport cu dispozi iile art. 1 i art. 2 alin. (1) lit. r) din Legea nr. 554/2004.

Interesul Asocia iei Magistra ilor din România rezult din con inutul **art. 5 din Statutul A.M.R.**, potrivit c ruia Asocia ia are drept scop: „*reprezentarea intereselor magistra ilor în raporturile cu celelalte subiecte de drept pe plan intern i interna ional*”. Pentru realizarea scopului s u constitutiv, Asocia ia are ca obiective, în baza **art. 6 pct. 2 din Statut**, promovarea libert ii i demnit ii profesiei, *ap rarea statutului magistra ilor în statul de drept i independen a justi iei fa de celelalte puteri ale statului.*

De asemenea, potrivit **art. 6 pct. 4 din Statut**, A.M.R. are ca obiectiv *ap rarea libert ii, demnit ii i statutului profesional al magistra ilor, sens în care AMR î i exprim pozi ia fa de deciziile luate de organele de justi ie, astfel cum sunt prev zute în legea de organizare judiciar , în ceea ce prive te profesia de magistrat i cei ce o exercit .*

Conform **art. 76 din Legea nr. 303/2004 republicat** : „*Judec torii i procurorii sunt liberi s se organizeze sau s adere la organiza ii profesionale locale, na ionale sau interna ionale, în scopul ap rării intereselor lor profesionale, precum i cele prev zute de art. 11 alin. (3)*”, iar potrivit **art. 29* alin. (2) din Legea nr. 317/2004 republicat** : „*Asocia iile profesionale ale judec torilor i procurorilor pot participa la lucr rile plenului i ale sec iilor, exprimând, atunci când consider necesar, un punct de vedere asupra*

problemelor ce se dezbat, la inițiativa lor sau la solicitarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.”

Având în vedere atribuțiile ce revin Consiliului Superior al Magistraturii în privința sistemului judiciar, rolul constituțional fundamental conferit CSM – de a fi garantul independenței justiției – se justifică interesul major pe care AMR, potrivit scopului său constitutiv, îl are în ceea ce-i privește pe magistrați.

Astfel, prin raportare la rolul conferit Consiliului Superior al Magistraturii de **art. 133 alin. (1) din Constituție, art. 1 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, republicat**, **art. 1 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicat** și anume, acela de a fi garantul independenței justiției, **AMR justifică un interes legitim**, pretinzând respectarea strictă a atribuțiilor ce revin acestei instituții, ca o condiție primordială pentru garantarea independenței justiției și respectarea statutului magistratului.

A adar, în realizarea scopului anterior evocat, A.M.R. justifică interesul, pe cale de consecință, calitate pentru a contesta Hotărârea nr. 846 bis a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, în apărarea intereselor tuturor magistraților pe care îi reprezintă, Asociația fiind împuternicită chiar prin actul constitutiv să acționeze în numele lor.

În calitate de organizație profesională națională a judecătorilor, procurorilor și magistraților-asistenți, mandatată să apere drepturile și interesele acestora, atunci când ele sunt văturate prin acte sau demersuri ce se înscriu în afara cadrului legal, AMR invocă încălcarea unui interes legitim.

Motive de nelegalitate a hotărârii:

Garantarea independenței sistemului judiciar este un obiectiv instituțional, dar în același timp și unul individual, reprezentând o preocupare permanentă a celor chemați să îndeplinească actul de justiție, un pilon al statului de drept în orice societate civilizată, democratică ce dovedește prin măsurile pe care le instituie, fără nicio discriminare, că urmărește să creeze o astfel de justiție.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a adoptat la data de 03.07.2014, Hotărârea nr. 846 bis, care face obiectul prezentei plângeri prealabile, invocând dreptul și obligația Consiliului de a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea, ori ar crea suspiciuni cu privire la acestea, dar și pentru asigurarea respectării legilor și a criteriilor de competență etică profesională în desfășurarea carierei profesionale

a judecatorilor și procurorilor. Totodată au mai fost enunțate și dispozițiile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, potrivit căreia Plenul Consiliului Superior al Magistraturii adoptă Codul deontologic al judecatorilor și procurorilor, având atributul de a asigura interpretarea unitară a acestuia de către instanțele naționale.

Temeiurile legale invocate de Plenul CSM în justificarea hotărârii adoptate sunt lipsite de sens, întrucât prin intermediul acestei hotărâri nu se urmărește adoptarea/modificarea codului deontologic al magistraților, ori clarificarea/împrobuarea vreunei dispoziții din codul existent, care ar primi interpretări diferite din partea instanțelor naționale. Mai mult decât atât, această hotărâre nu este destinată tuturor magistraților (judecători și procurori), ea vizează numai o categorie restrânsă, respectiv judecătorii ce soluționează cauze în materie penală.

Astfel, deși nu este menționat în mod expres segmentul de magistrați cărora li se aplică regulile instituite de această hotărâre care, la prima examinare ar conduce la concluzia că este destinată tuturor, în realitate, prin trimiterile clare, de forma: „...*Dacă un judecător este cercetat în cauze de corupție, atunci aparența de imparțialitate în soluționarea de către acesta a altor cauze de corupție este vădită...*” sau „...*judecătorul cercetat pentru săvârșirea unei fapte de corupție nu ar mai trebui să soluționeze pricini cu aceasta natură până la clarificarea situației sale, întrucât se încalcă aparența de imparțialitate și obiectivitatea de care orice judecător este responsabil*”, înșurător trimiterile exprese la **art. 392 - art. 394 Cod procedură penală** referitoare la deliberare, obiectul deliberării și luarea hotărârii, reprezintă dovezi suficiente ce conduc la concluzia că această hotărâre este destinată numai judecătorilor ce soluționează cauze de natură penală.

Sistemul de justiție românesc este unul în care încheierile de tratament ale magistraților au căpătat în ultimii ani dimensiuni alarmante (ex. numirea/promovarea în funcții de execuție sau de conducere a procurorilor DNA și DIICOT și anume doar pe bază de interviu și nu concurs, contrar dispozițiilor art. 43 și art. 48 din Legea nr. 303/2004 republicată, comparativ cu restul magistraților – judecători și procurori). În acest context, măsurile dispuse de instituția chemată să-i garanteze independența, respectiv Consiliul Superior al Magistraturii, fie lipsesc cu desăvârșire, fie prin modalitatea în care sunt promovate vin să instituie altele noi.

Sub justificarea respectării unor principii cu valoare determinantă pentru înfăptuirea justiției, respectiv asigurarea independenței, a imparțialității celor chemați să înfăptuiască actul de justiție, în realitate, argumentele reținute în considerentele hotărârii nu sunt decât pretexte care vin să justifice instituirea unor măsuri noi, peste dispozițiile legale ce reglementează drepturile și obligațiile magistratilor, situație ce excede atribuțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, menționate în Capitolul IV din Legea nr. 317/2004 republicată. Hotărârea Plenului CSM nr. 846 bis adoptată pe 03.07.2014 și publicată pe data de 13.08.2014 pe site-ul instituției adaugă în mod nepermis, prin „recomandările” cu aparență de principiu, la dispozițiile legale existente, ce guvernează fie regimul incompatibilității magistratilor, fie instituția deliberării și a lucrării unei hotărâri.

Astfel, prevederile **art. 64-70 Cod procedură penală** sunt cele care reglementează, în prezent, regimul incompatibilităților în materie, iar acestea, în forma în care sunt enumerate, acoperă toate situațiile posibile ce se pot ivi, în măsura în care „determine” pe cel chemat să înfăptuiască actul de justiție, pe judecător, într-o anumită cauză și nu generic, pe o durată incertă, de forma: „*nu ar trebui să soluționeze pricini cu această natură până la clarificarea situației sale*”, să nu mai participe la soluționarea dosarului în care s-a ivit incidentul procedural.

Prin hotărârea criticată, Plenul CSM a reținut că: „*Judecătorul face de care s-a început urmărirea penală pentru săvârșirea unei fapte de corupție ar trebui să se abțină de la soluționarea pricinilor cu această natură până la clarificarea situației sale, întrucât se încalcă aparenta de imparțialitate și obiectivitate de care orice judecător este răspuțător*”. Începerea urmăririi penale nu echivalează în niciun caz cu stabilirea unei vinovății a judecătorului, nici măcar cu posibilitatea finalizării urmăririi penale prin trimiterea acestuia în judecată.

Prin dispoziția menționată mai înainte, Consiliul Superior al Magistraturii instituie un cadru special de incompatibilități, înfrângând totodată prezumția de nevinovăție, în ceea ce-i privește pe judecători, libertate garantată de altfel oricui cetățean, potrivit **art. 23 alin. (11) din Constituție** care statuează că: „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*”.

De asemenea, este luat în calcul ipoteza începerii urmăririi penale numai în ceea ce privește un judecător care judecă în materie penală, fiind sugerat, în mod eronat, ideea că doar un astfel de judecător poate săvârși „fapte de corupție”, fiind excluși în mod nepermis din această sferă procurorii și ceilalți judecători. Mai mult decât atât, nu este avut în vedere orice judecător, ci numai acela care ar

judeca „*pricini cu această natură*”, deci un judec tor specializat eventual în solu ionarea cauzelor de corup ie.

Prin această dispozi ie, f r precedent, se pune o anatem asupra unei categorii restrânse de judec tori, fiind deschis posibilitatea exercit rii asupra lor de presiuni tocmai prin suspiciunile generate în jurul acestora, care pot fi de multe ori „*provocate artificial*”, dac se au în vedere împrejur rile relativ simple ce pot conduce, potrivit legisla iei în vigoare, la începerea urm ririi penale. Prin această dispozi ie legal Consiliul Superior al Magistraturii a vulnerabilizat un segment al judec torilor, respectiv pe cei care judec în materie penal , fapte de corup ie, împrejurare ce echivaleaz cu o afectare grav a independen ei lor, principiu utilizat în fundamentarea recomand rilor, contrar inten iei declarate. Mai mult decât atât, aceste men iuni pot favoriza i deschide drumul unei „*selec ii*” nepermise a judec torilor, care, numai în baza unor simple presupuneri, suspiciuni sau b nuieli, prin invocarea unor argumente de natura celor prezentate mai sus, pot fi u or îndep rta i de la solu ionarea anumitor cauze.

Atunci când este definit , printre altele, no iunea de „*impar ialitate*” se arat c acesta „*...este un atribut fundamental al justi iei i se define te prin lipsa prejudec ilor...*”. Prin ipotezele pe care le sugereaz , Consiliul Superior al Magistraturii instituie el însu i prejudec i, întrucât fiecare judec tor, indiferent de materia în care judec , are obliga ia s - i exercite atribu iile f r favoruri, subiectivism i prejudec i. De altfel, sintagma „*f r p rtinire*” se reg se te i în con inutul jur mântului pe care, în mod obligatoriu, trebuie s -l depun orice judec tor i procuror, înainte de a începe s - i exercite func ia, potrivit dispozi iilor art. 34 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 republicat .

Sub pretextul rezolv rii unei situa ii în care se poate ivi un conflict de interese, pentru care exist deja un cadru legislativ instituit prin art. 5 alin. (2) sau art. 10 alin. (3) partea final din Legea nr. 303/2004 i Legea nr. 176/2010 Sec iunea a 3-a Evaluarea conflictului de interese i a incompatibilit ilor, ce definesc con inutul no iunii de conflict de interese, dar i remediile corespunz toare ivirii unei situa ii de acest gen, Plenul CSM re ine ca posibil ipotez faptul c : „*Un conflict de interese apare atunci când interesul personal al judec torului (sau al celor apropia i lui) intr în conflict cu obliga ia judec torului de a judeca impar ial. Judec torul aflat într-o situa ie de conflict de interese este dator s se ab in , întrucât nimeni nu poate fi judec tor în propria cauz ...*”. Aceast justificare ce pare c vine s individualizeze o situa ie anume, respectiv conflictul de interese, este în m sur s genereze clar o situa ie de ambiguitate, întrucât niciunde în legisla ia actuală nu exist o defini ie concretă

no iunii de „apropiat”, situație ce poate deschide calea unor abuzuri fără precedent asupra oricui judecător, întrucât, în absența unui cadru legislativ, în alegerea de „apropiat” poate avea interpretări diferite.

În cursul anului 2011, la inițiativa Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a fost analizată de către Consiliul Superior al Magistraturii posibilitatea luării unor măsuri, de această dată într-un caz particular, cu privire la existența sau inexistența de suspiciuni ce ar putea afecta imparțialitatea soluționării dosarelor instrumentate de Direcția Națională Anticorupție. În această împrejurare a fost invocată posibilitatea existenței unui aparent conflict de interese (între unul individual și interesul public de înfăptuire a justiției) care, dacă ar fi fost confirmat trebuia să conducă la înlocuirea unui judecător de la soluționarea unui anumit tip de cauze.

Cererea formulată de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a fost soluționată prin Hotărârea nr. 663A din 13.09.2011 de Secția pentru Judecătoria Consiliului Superior al Magistraturii, iar de Plen prin Hotărârea nr. 880/29.11.2011, prin intermediul căreia solicitarea a fost respinsă. Asociația Magistratilor din România nu înțelege care au fost considerentele pentru care poziția Consiliului a fost schimbată radical, în raport de argumentele pe care le-a reținut în anul 2011!?

O altă situație ce nu poate fi acceptată este suspiciunea pe care Plenul CSM o instituie prin trimiterea clară pe care o face, în argumentul din considerentele hotărârii, referitor la faptul că: „Procedurile în cauzele de atac pot și ele să favorizeze corupția judiciară, sub aparența unor modalități de îndreptare a unor hotărâri greșite.” Această motivație este de natură să afecteze independența justiției, prin îndoiala pe care o sugerează în ceea ce privește „echitatea” soluționării unui proces în cauzele de atac. Fiecare litigiu, indiferent de natura sa, penal ori civilă, aflat pe rolul instanțelor de fond, ori a celor chemate să soluționeze cauzele de atac, prezintă aceeași importanță și implică aceeași preocupare pentru judecătoria în aflarea adevărului.

Prin aceeași hotărâre se mai arată că: „Judecătorii care, în exercițiul funcției, comit fapte care ar putea avea caracterul unor infracțiuni în orice circumstanțe (de exemplu, acceptarea mită) nu pot beneficia de imunitate față de procesul penal ordinar.” Această mențiune este de natură să sugereze că, în situația când judecătorii (doar ei) comit, în exercitarea funcției, fapte ce pot avea caracterul unor infracțiuni, ar beneficia de imunitate față de procesul penal ordinar, fiind indicat în mod tendențios un exemplu din categoria celor de

corupție, în condițiile în care, dacă un magistrat, în general (nu doar un judecător), s-ar afla într-o situație nefericită, în conflict cu legea penală, fapta sa poate intra în orice categorie.

Niciun magistrat nu beneficiază de o imunitate specială, iar trimiterea la dispozițiile art. 95 din Legea nr. 303/2004 republicată, prevedere aflată în Titlul IV, intitulat „*Răspunderea judecătorilor și procurorilor*” (și nu în vreo secțiune referitoare la drepturile și libertățile ori alte garanții) presupune îndeplinirea doar a unei condiții prealabile, respectiv încuviințarea dată de secțiunile Consiliului Superior al Magistraturii în caz de percheziție, reținere, arest la domiciliu și arest preventiv și nu un caz ce împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale.

În consecință, trimiterea expresă a Plenului CSM, realizată atât prin considerentele hotărârii de fapt cât și prin dispozitivul ei (pct. 1), la o posibilă imunitate, lucru total neadevărat, este de natură să sugereze opiniei publice o îndoială rezonabilă că magistrații (respectiv judecătorii) ar beneficia de anumite privilegii, ori de alte garanții, condiții avantajoase în măsură să genereze piedici în ceea ce privește tragerea la răspundere penală a acestora. Se impune a fi realizată această mențiune, întrucât argumentul, dar în același timp dispoziția Consiliului, că: „*Judecătorii....nu pot beneficia de imunitate față de procesul penal ordinar*”, este neavenit, ea reprezentând o adăugare la lege, împrejurare ce excede atribuțiilor acestui organism. Mai mult decât atât, în situația încuviințării date de cele două secțiuni nu se procedează nici măcar la o audiere formală a magistratului, comparativ cu alte categorii pentru care sunt prevăzute proceduri similare (ex. senatorii și deputații). Dispozițiile legale existente sunt suficiente, iar precizările făcute de Consiliu, cu tendință de legiuitor, nu vin decât să arunce o îndoială asupra posibilităților, împrejurărilor reale de tragere la răspundere a magistraților.

O altă prevedere care nu poate fi acceptată, instituită peste lege, se referă la situația în care „...un judecător, suspect de săvârșirea unei fapte penale (de corupție sau nu) în legătură cu momentul deliberării, nu poate bloca cercetările desfășurate cu privire la împrejurările săvârșirii acesteia invocând beneficiul independenței sale ca judecător”, împrejurare în care „**Obligația judecătorului de păstrare a secretului deliberării în legătură cu fapta cu privire la care este cercetat penal încetează în momentul în care, în condițiile art. 307 din Codul penal, i se aduc la cunoștință, înainte de prima sa audiere, calitatea de suspect, fapta pentru care este suspectat, încadrarea juridică a acesteia, drepturile**

procesuale prevăzute la art. 83 din același cod, încheindu-se despre toate acestea un proces - verbal”.

Consiliul ia în discuție și următoarele soluții reglementate o situație de excludere a obligației pstrării secretului deliberării, instituind reguli separate, din nou doar pentru judecătorii care soluționează cauze de natură penală, prin trimiterile exprese la prevederile **art. 392-art. 394 Cod procedură penală**, ca și cum acestea ar fi singurii judecători care deliberază, în condițiile în care și pentru cei care judecă în alte materii sunt incidente dispoziții cu același conținut în ceea ce privește deliberarea, obiectul deliberării și luarea hotărârii.

Argumentele sunt contradictorii și de neînțeles. Astfel, deși se vorbește despre faptul că la deliberare iau parte numai membrii completului în fața cărora au avut loc dezbaterile, și că deliberarea se desfășoară în secret, nefiind îngăduită prezența niciunei alte persoane în încăpere, fiind enumerate, pe rând, modalitățile în care se poate ajunge la o soluție (unanimitate, majoritate sau divergență), din nou este adus în discuție o situație ipotetică care pare să nu aibă legătură, aparent, cu procesul cognitiv propriu-zis al deliberării, ci numai cu anumite „interferențe exterioare” procesului.

Din nou sunt utilizați termeni (ex. „interfață”) pentru care nu există nicio definiție, situație ce poate da naștere la interpretări denaturate și de aici la arbitrariu și la abuzuri ce îi pot viza pe judecătorii din materie penală care, la un moment dat, au pronunțat o soluție sau alta. În realitate, acestea vor fi obligații evidente și explicite care au fost considerentele pentru care au pronunțat soluția, în condițiile în care există deja o pârghie legală prin intermediul căreia se realizează acest lucru și anume motivarea hotărârii pronunțate. De fiecare dată, hotărârea trebuie să fie rezultatul acordului membrilor completului de judecată asupra chestiunilor supuse deliberării, iar când unanimitatea nu poate fi întrunită, hotărârea se ia cu majoritate. Motivarea opiniei separate este obligatorie, iar în situația în care în cadrul completului de judecată nu se poate întruni unanimitatea sau majoritatea, judecarea cauzei se reia în complet de divergență.

Pentru una din situațiile pe care încearcă să o imagineze Consiliul, și anume posibila încercarea de influențare a unui membru/ unor membri ai completului de judecată, în ce privește soluția ce urmează a fi luată, peste convingerile celui alt/celoralți, fără a exista totuși o certitudine că aceasta a fost și situația gândită, există suficiente remedii legislative. Astfel, în sarcina judecătorului/judecătorilor asupra cărora se presupune că se exercită

presiuni există aceeași obligație de a denunța fapta ce poate îmbrăca forma unei infracțiuni, la fel ca orice cetățean.

Asociația Magistrilor din România solicită Consiliului Superior al Magistraturii să indice care este studiul în baza căruia această instituție a ajuns la concluzia că în interiorul unui complet de judecată sunt presiuni frecvente asupra membrilor săi, atât de alarmante încât l-au determinat să intervină, peste atribuțiile sale legale, cu inițiative ce nu fac decât să decredibilizeze și mai mult actul de justiție (în situația de fapt procedura adoptării unei hotărâri), prin îndoiala pe care o sâdăte opiniei publice, care poate închege că procesul deliberării poate îmbrăca de multe ori forma unei „învoielii”, a unui „troc” al membrilor completului, în afara cadrului legal.

Asociația Magistrilor din România precizează că există și dispoziții legale internaționale, preluate și de sistemul românesc de justiție, ce nu pot fi ignorate, cum ar fi de exemplu „Principiile de la Bangalore privind conduita judiciară”, care în secțiunea referitoare la secretul profesional la **pct. 15** dispune: „**Corpul de judecatori trebuie obligat să respecte secretul profesional în legătură cu deliberările lor și cu informațiile confidențiale pe care le cunosc în cadrul îndeplinirii atribuțiilor lor în alt mod decât prin proceduri publice, și nu ar trebui să fie constrânsi să depună mărturie cu privire la aceste chestiuni**”.

Prin urmare, este exclus posibilitatea „dezlegării” unui judecător de obligația de păstrare a secretului deliberării, indiferent dacă are calitatea de martor ori este suspect într-o cauză ce vizează o soluție la a cărei pronunțare a luat parte.

Niciuna dintre aceste calități (martor, suspect) nu poate fi mai importantă decât obligația impusă de lege, ce poate atrage răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor deopotrivă, potrivit **art. 99 lit. j) din Legea nr. 303/2004 republicată** și anume: „*nerespectarea secretului deliberării sau a confidențialității lucrurilor care au acest caracter, precum și a altor informații de aceeași natură de care a luat cunoștință în exercitarea funcției, cu excepția celor de interes public, în condițiile legii*”.

Această „dezlegare” dată judecătorului din materie penală, de secretul deliberării, poate reprezenta o încercare subtilă de afectare a independenței sale, astfel, de presiune asupra actului de justiție ce se îndeplinește, întrucât judecătorul se va afla, peste dispozițiile legale ce-i guvernează activitatea, comparativ cu ceilalți judecatori, într-o situație de discriminare, care poate conduce de asemenea la presiuni și abuzuri exercitate asupra sa. Existența anumitor „*demersuri penale*”

declanate împotriva unui judecator care judecă în materie penală, prin intermediul cărora se urmărește aflarea de aspecte, amănunțite în strict de secret deliberative, într-o anumită cauză, poate să determine afectarea independenței sale.

Procesul decizional este responsabilitatea judecatorului, inclusiv a fiecăruia dintre judecătorii ce fac parte din același complet de judecată, iar în exercitarea atribuțiilor ce-i revin, acesta răspunde numai în fața legii și a propriei sale conștiințe. Obligația de a răspunde altfel, chiar și în cadrul unei proceduri penale declanțate împotriva sa, pentru împrejurările ce însoțesc deliberarea, poate prejudicia activitatea judecatorului, fiind contrară independenței justiției.

Un judecator care va soluționa o cauză, ales în mod discriminatoriu din segmentul celor investiți cu dezlegarea pricinilor penale, comparativ cu ceilalți judecători care, la rândul lor, deliberază în aceleași condiții și exigențe ale legii, nu va fi niciodată mai independent decât asupra lui se poate întoarce oricând o presupusă „cercetare” izvorâtă dintr-o aparentă faptă infracțională, legată de deliberare. Un judecator nu poate să-și desfășoare activitatea sub presiune și cu atât mai mult atunci când ea vizează o situație legată de procesul deliberativ, într-o anumită cauză, este posibil ca o astfel de situație să îi afecteze judecata.

Crearea unor reguli speciale pentru o anumită parte a judecătorilor, sub pretextul înlesnirii descoperirii unor fapte ce intră în sfera penalului, care au legătură cu procesul de chibzuință a judecatorului, reprezintă în realitate o cale ocolită de justificare a soluției, împrejurare ce se circumscrie în afara singurei posibilități legale existente și anume motivarea hotărârii pronunțate.

Desigur, mergând pe linia de suspiciune permanent deschisă de Consiliu este posibil ca acest demers finalizat prin adoptarea hotărârii împotriva creșterii în elegență formulărilor plângere prealabilă, să nu rămână izolat și, în viitor, să asiste la impunerea unei „supervizări” a soluției judecatorului (desigur pentru a se garanta tot principiul independenței utilizat drept pretext și în prezent), de către un „observator” care să certifice absența unor „interferențe” în procesul decizional.

Cu excepția motivării hotărârii, judecătorul indiferent de materia în care judecă, nu poate fi obligat să-și justifice soluția, nici chiar fața de alți membri ai sistemului judecătoresc. În Recomandarea R (94) 12 privind independența, eficiența și rolul judecătorilor (Principiul I. 2.d), Comitetul de Miniștri al Consiliului European a statuat că: „Judecătorii trebuie să aibă libertatea neîngrădită pentru a lua hotărârile imparțiale, în conformitate cu conștiința lor și

cu interpretarea pe care o dau faptelor, respectând regulile relevante stabilite de lege.”

Independența judecătorescilor este un principiu esențial, este dreptul cetățenilor fiecărui stat, un deziderat al statului de drept, motiv pentru care atunci când poziția acestuia este vulnerabilizată prin acțiuni ce intervin din chiar interiorul sistemului, astfel cum se întâmplă prin adoptarea Hotărârii nr.846 bis de către Plenul CSM, obiectivul unei politici judiciare coerente, sub acest aspect, poate fi considerat un eșec.

Având în vedere toate criticile expuse mai sus, Asociația Magistrilor din România, temeiul art. 7 alin. (1), (3) și (7) din Legea nr. 554/2004, **solicit Consiliului Superior al Magistraturii - emitentul actului contestat, revocarea în tot a Hotărârii nr. 846 bis din 03.07.2014.**

**Președintele Asociației Magistrilor din România
Judecător Gabriela Baltag**

